

El nostre antagonisme amb la Lliga

El nostre antagonisme amb la Lliga és fonamental, bàsic. Rau en la mateixa essència de les idees per nosaltres propugnades, tant en l'ordre polític com en el patriòtic de Catalunya. Hi ha esperits simplistes que podran sorprendre's d'aquesta posició nostra, antics col·laboradors de la Lliga quan aquesta era la força hegemònica en la defensa dels nostres ideals de llibertat col·lectiva. Però, precisament per això, com gent decebuda de l'actuació d'aquells elements, sentim la màxima hostilitat contra ells, perquè sobem el fals paper que representen en el panorama polític català.

Perquè sabem que és mentida allò de la proclamada indiferència de la Lliga davant les formes de govern; que la dita camboniana "Monarquia? República? Catalunya" només fou una farsa posada en evidència quan la seva col·laboració en els governs de la monarquia, i, finalment, convertint-se en el paladí més descarat i procaç de la monarquia, amenaçant al país amb el grotesc anarquista de Terrassa pel cas que fos proclamada la República.

Aquest gran histrió, personatge de guinyol polític que es diu Cambó, embaucador de pagesos vestits de senyor (sigui dit amb perdó dels pagesos autèntics, perquè ja sabem que el menys llarc d'ells és bo per bisbe), és el qui va desvirtuar i malmetre tota una política de seny polític (el decantat seny català) inaugurada per Prat de la Riba, el verdader seny ordenador de Catalunya, en la seva època, l'autor immortal de "La Nacionalitat Catalana", un home que ho va donar tot per la causa de Catalunya, que va sofrir presó, i que poguent excel·lir i fer fortuna com juriconsult de gran mèrit, tancà el seu despatx per lliurar-se enter a la causa de Catalunya, en aquell govern incipient de la nostra terra que es deia Mancomunitat Catalana.

Per això, avui, quan de vegades llegim a "La Veu" invocar el nom de Prat de la Riba barrejat amb el de Cambó, ens apar poc menys que una profanació. No diem això perquè nosaltres coincidísim fonamentalment amb Prat de la Riba, puix d'ell sabem que en el fons era un reaccionari, perquè homes tant poc

dubtosos com Carner, llavors de la Lliga, hagué de topar amb ell per la publicació a que es negava, amb sornagueria jesuítica, del retrat de Pi i Margall a "La Veu", quan el traspàs de l'illustre república català. Nosaltres, però, vèiem en Prat de la Riba, per damunt de tot, l'excels autor de "La Nacionalitat Catalana" i el geni rector de la reconstituïció nacional catalana dintre l'estret motllo de la Mancomunitat de Catalunya.

Diuen, no obstant, que de comú acord es repartiren els papers: l'un, Prat, laboraria Catalunya endins; i Cambó, Catalunya enfora. El prolegomen d'aquesta política dual fou el cèlebre manifest "Per Catalunya i l'Espanya gran". S'atribueix àdhuc a Prat el consell a Cambó de què el seu fort era la política general espanyola. No sabem si hi havia en aquest consell el desig d'allunyar a Cambó, però el cert és que Cambó fracassà sorollosament en llur intervenció en la política espanyola. Que no aconseguí per Catalunya res, a canvi de la seva col·laboració en els governs de la monarquia. Que la Mancomunitat portà una vida precària, sense obtindre cap delegació de les cobejades. Però, ¿per què seguir fent la dissecció d'aquest gran farsant de la política nostrada? Són tan recents i de tan gran abultament els seus fracassos, que és per demés insistir.

Per això indigna la sola suposició que aquest home pugui tornar a actuar en la política catalana, com si res no hagués passat. Havíem sentit a dir fins ara que els errors, les equivocacions en els polítics, eren de conseqüències fatals pels interessats, a les quals podien difícilment sobreviure. Però pel vist, això no resaper Cambó, ni els seus turiferaris, que ja li fan el jaç, anant per aquests móns de Déu, com Ventosa, Vidal i Guardiola i altres acòlits, fent una política derrotista de la República i de llurs homes de govern, falsejant xifres i tractant d'enganyar, una vegada més, al poble.

Sortosament, però, el poble els coneix ja prou i massa; el poble que en el 14 d'abril històric, de proclamació de la República, alternava els crits de llibertat amb els de "Mori Cambó!". Perquè Cambó en-

Diada del Llibre

*** Demà, "Diada del Llibre", en la "Llibreria Nacional i Estrangera" podrem admirar la nota agra-dable, que amb motiu de l'aparició del llibre del nostre amic Josep Iglésies i Fort, "La Terra de'n Gallari", signarà el seu llibre de sis a vuit de la tarda, així mateix, el poeta del Priorat, signarà les seves obres "Instants" i "La mala collita", essent això un motiu que aplegui a la gent i admiradors aprop d'aquests, en aquella agradable nota que significa aquest acostament dels autors al públic.

També durant la "Festa del Llibre" aquesta llibreria, anirà radiant tots els actes que es celegrin a Barcelona, d'enaltiment del llibre i cultura nostra, per mitjà d'un aparell "Ràdio Crosley".

Hem d'esperar que amb aquest camí ascencional cada any, segueixi en augment aquest sentit d'enaltiment de les nostres coses.

*** Prudenci Bertrana publica per la Diada del Llibre un volum originalíssim. El guanyador del "Premi Creixells" d'enguany ha recopilat els seus originals sobre bèsties i ha completat el recull amb una pila de contes d'una gran suggestió. El recull té la virtut de revelar que es tracta d'una veritable especialitat en la producció del gran novel·lista. Prudenci Bertrana, s'encara a les bestioles amb la mateixa tendresa humana que descriu els paisatges. La seva visió de les bèsties és sempre espurnejada d'humorisme. El llibre és il·lustrat amb uns dibuixos plens d'atenció de Joan Llaveries, que el fan un llibre deliciós de mirar i de llegir i un bon present per a la Diada.

~~~~~
carnà en les postrimeries del règim monàrquic, el sentit despòtic d'aquest i el seu màxim recolzament. No sotserivim nosaltres aquell crit pel que pugui tenir de sentit agresiú a la persona d'un home la vida del qual, com la de totes, és per nosaltres fonamentalment respectable. Però sí que trobaríem altament lògic i àdhuc favorable a Catalunya i Espanya i a la República que Cambó es considerés políticament mort, o, almenys, residenciat de la política catalana.

Notes polítiques

☉ La conferència anunciada per avui a la Lliga Regionalista, a càrrec del senyor Miquel Vidal i Guardiola, ens informen que ha estat suspesa per malaltia del conferenciant..

☉ En l'última sessió celebrada per l'Ajuntament de Barcelona fou aprovada una modificació del cartipàs municipal, convertint en permanent la Comissió de Proveïments, i deixant les Presidències així: Hisenda, Casanoves; Cultura, Comes; Foment, Casanelles; Proveïments, Ventós; Governació, Giralt; Eixample, Ulled. El senyor Duran i Guàrdia presidirà les Comissions del Pare i Palaus de Montjuïc i la de Cementiris.

També s'aprovà un dictamen de la Comissió de Responsabilitats demanant el processament del tinent d'alcalde d'Obres Públiques de l'Ajuntament de la Dictadura.

☉ Fou denunciat i recollit el número de dissabte d'"El Imparcial", per un editorial que parlava de la situació de l'ordre públic.

☉ Comuniquen de San Sebastian que reunits els representants de tots els Ajuntaments del País Base, fou aprovat l'Estatut basconavarres.

Per tal de no alterar la concòrdia i la unitat que regna en aquests moments, han estat sacrificats punts de vista personals. Un eop sancionat pel referèndum popular serà presentat a les Corts per a la seva discussió.

☉ La U. J. C. E. (Unió de Jovenuts Comunistes d'Espanya) ha publicat una nota dient que aplaça el Congrés que havia de celebrar a Bilbao els dies 21 al 24 d'aquest mes, fins passat el primer de maig, puix que degut a que es prepara per als dos dies primers de maig una festa revolucionària, de celebrar-se el Congrés en la data senyalada no podrien deliberar amb la deguda atenció, tota vegada que tenen molta feina organitzant la "jornada revolucionària" del 1 al 2 de maig.

Mentrestant, esperem aquesta contrarrevolució que se'ns anuncia a data fixa.

Es veu que hi ha gent que no els fa por el ridícul.